

Arrest

nr. 348 380 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X (*alias* X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X), die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 20 april 2026 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 18 mei 2026 om 10 uur.

Gelet op de beschikking van 22 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. STIJNEN, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 2 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 23 juni 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 december 2025 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"U verklaart de Eritrese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op (...) 1999 te Assab. Na uw geboorte is uw moeder overleden, uw vader kent u niet. U groeide tot 4-jarige leeftijd op bij uw tante langs vaderszijde, A., te Assab. Nadien ging u met haar naar Soedan en vervolgens naar Ethiopië, waar jullie eerst gedurende 10 jaar in Addis Abeba verbleven en vervolgens tot 10 februari 2022 in Dessie woonden. U ging niet naar school.

Omdat u geen verblijfsdocumenten had in Ethiopië en uit angst naar Eritrea te worden gedeporteerd, reisde u op 10 februari 2022 via Soedan en Turkije naar Griekenland, waar u op 24 april 2022 aankwam en u op 11 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 25 mei 2022 ontving u in Griekenland het vluchtelingenstatuut. U ontving er een verblijfsvergunning, geldig tot 24 mei 2025 en een reisdocument, geldig van 7 oktober 2022 tot 6 oktober 2027. Na de aankoop van uw paspoort in september 2022 verliet u het kamp te Mytilini en reisde u verder naar Athene. In Athene verbleef u gedurende 3 nachten tegen betaling in een gezamenlijke woning met andere vrouwen. Vervolgende spendeerde u de volgende 10 dagen overdag in parken en 's nachts in cafés. U zocht tevergeefs naar werk. Na ongeveer 10 dagen leerde u via via een vrouw kennen in België die u een ticket kocht om naar België te komen. U reisde via Bulgarije naar België. Uw paspoort toont aan dat u op 2 november 2022 Sofia per vliegtuig verliet. Na aankomst in België verbleef u gedurende een maand bij een vriend en daarna ging u samenwonen met uw partner die u in België leerde kennen. Op 4 augustus 2023 beviel u in België van uw levenloze zoon na een zwangerschap van 231 dagen. Na het verlies van jullie zoon ging u uit elkaar met uw partner.

Op 2 september 2024 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Griekenland vanwege de slechte levensomstandigheden. Naar Eritrea kan u niet terugkeren omdat u er niemand heeft en omdat u de legerdienst vreest.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: (1) een attest vrouwelijke genitale verminking (VGV) (Dr. C.) (2) opmerkingen bij het interview van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (3) medisch dossier (littekenattest Dr. Vernieuwen d.d. 02/06/2025, attest ZAS psychiatrisch ziekenhuis Cadix d.d. 16/06/2025, aanvraagformulier voor medische beeldvorming, attest van aanwezigheid Touw vzw (4) medisch dossier (medisch overzicht Fedasil, definitieve ontslagbrief d.d. 09/08/2023, attest volwassen psychiatrie ZAS d.d. 02/12/2024, attest gynaecologie en verloskunde d.d. 13/07/2023, attest gynaecologie en verloskunde d.d. 18/09/2023 (5) opmerkingen notities persoonlijk onderhoud d.d. 23/06/2025 (6) Ontvangstbewijs verklaring wettelijke samenwoning (d.d. 30/05/2023) en verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning (d.d. 04/10/2024) (7) Akte van levenloos kind (d.d. 07/08/2023) (8) Aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (d.d. 17/08/2023) (9) Uitnodiging tot contactname politie (d.d. 19/07/2024) (10) documenten Griekenland en België.

Op 22 oktober 2025 werd u een verzoek om inlichtingen verstuurd teneinde meer informatie te verkrijgen betreffende uw medische en psychologische problematiek. Het CGVS ontving vervolgens volgende documenten: (11) psychotherapeutisch verslag (november 2025, D.) (12) medicatieschema (13) email van uw advocaat betreffende uw afspraak bij de psychiater.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u neergelegde attesten (3) die werden voorgelegd voor het persoonlijk onderhoud blijkt dat u van 10 oktober 2024 tot 25 november 2024 werd opgevolgd door het Mobiel Crisis Team van het Psychiatrisch Ziekenhuis Cadix en u een verkenningsgesprek had voor de opstart van psychotherapie. De overige medische attesten hebben het CGVS pas bereikt na afloop van het persoonlijk onderhoud. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat het "wel moest gaan", aangezien u geen andere keuze had. U meldde daarbij dat u tweewekelijks wordt opgevolgd door een psycholoog en dat u medicatie inneemt, met name Sertraline en Trazodone (NPO, p.3).

Om op passende wijze aan uw procedurele noden tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u gezegd dat u emotioneel mag zijn en u mag aangeven wanneer het voor u moeilijk wordt opdat er een manier kan worden gevonden om hiermee om te gaan. Gepeild naar dingen die tijdens het onderhoud kunnen worden gedaan, geeft u aan te zullen antwoorden. U wordt aangemoedigd een pauze te verzoeken indien nodig (zie notities persoonlijk onderhoud (verder NPO), p.2-3). U gaf na de pauze aan dat het ok was om verder te doen (NPO, p.11). Er werden na afloop geen opmerkingen gemaakt over het verloop van het persoonlijk onderhoud. Uit de voorgelegde medische en psychologische attesten, ook deze die na het persoonlijk onderhoud werden ingediend, blijkt evenwel niet dat u om medische of psychologische redenen niet in staat was om op dat moment aan de asielprocedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan derhalve in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit de documenten die u hebt neergelegd, blijkt dat u op 25 mei 2022 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de

artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonst dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal heeft de autoriteiten van Griekenland om de informatie verzocht die zij in bezit hebben en die heeft geleid tot de toekenning van uw internationale beschermingsstatus aldaar. Griekenland besloot immers, na onderzoek van uw relaas en alle elementen in uw asiëldossier aldaar, dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken en u een gestaafde vrees voor terugkeer naar Eritrea zou hebben.

Zoals hieronder zal worden toegelicht, maakt de analyse van de informatie verkregen van deze lidstaat het niet mogelijk om uw nieuw verzoek om internationale bescherming actueel als gegrond te beschouwen. Het Commissariaat-generaal heeft hierbij ten volle rekening gehouden met de beslissing van de autoriteiten van Griekenland om u internationale bescherming toe te kennen. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het niet gebonden is door deze beslissing, maar integendeel een eigen nieuw, individueel, volledig en actueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming dat u in België hebt ingediend moet uitvoeren.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan haar, is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiëlverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO, p. 2), blijkt uit het geheel van uw verklaringen duidelijk dat u niet hebt voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U bent er namelijk voor het Commissariaat-generaal niet in geslaagd om uw origine uit Eritrea aan te tonen, omwille van de volgende redenen:

- U beheerst geen van de talen die eigen zijn voor Eritrea en dus een Eritrese herkomst kunnen aantonen. U spreekt Arabisch en Amhaars en heeft slechts een beperkte kennis van het Tigrinya.

- o Uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vond plaats in het Arabisch, een taal die wordt gesproken in Eritrea maar voornamelijk de lingua franca van de islamitische etnische groepen, zoals de Saho, Kunama, Hedareb, Nara en Rashaida. U verklaart echter Tigrinya te zijn, hoewel u wel aangeeft moslim te zijn – wat betekent dat u Jiberti bent – maar Tigrinya, de moedertaal van de Jiberti (die behoren tot de Tigrinya) spreekt u amper. Hoewel de Jiberti ook Arabisch spreken, is het verwonderlijk, en tast het de geloofwaardigheid van uw vermeende herkomst aan dat u Tigrinya – de meest gangbare taal in Eritrea – slecht een klein beetje spreekt (NPO, p.4). U verklaart dat ze in Eritrea een klein beetje Arabisch spreken, maar u voornamelijk veel leerde van uw tante langs moederszijde die Arabisch sprak. Bovendien woonde u in Soedan alwaar ook Arabisch wordt gesproken en sprak u in Ethiopië Arabisch met de vele Syriërs die er woonden (NPO, p.4). Wat danig opvallend is, is dat u aangeeft Addis Abeba op 10 februari 2022 te hebben moeten verlaten omdat jullie Tigrinya spraken, maar u geeft net aan deze taal amper te beheersen. Dat u noties heeft van Tigrinya, toont uw herkomst uit Eritrea overigens nog niet aan aangezien ook in Ethiopië Tigrinya wordt gesproken (zie blauwe map). Dit alles is danig frappant aangezien u aangeeft dat uw tante – met wie u Eritrea zou hebben verlaten – wél Tigrinya sprak en jullie zich dus voordeden als inwoners van Tigray om de aandacht niet op jullie Eritrese afkomst te vestigen. Gevraagd of u dan Tigrinya sprak met haar, gaf u aan dat u enkel Amhaars met haar sprak omdat andere kinderen ook Amhaars spraken. Op de vraag waarom u thuis niet meer Tigrinya sprak, antwoordt u dat ze het soms sprak, maar niet veel (NPO, p.23). Uw verklaringen zijn niet eensluidend en het is bovendien niet aannemelijk dat uw tante die Tigrinya sprak u niet in die taal zou hebben opgevoed. U nog gewezen op uw excellente kennis van het Arabisch, geeft u aan het snel te hebben opgepikt omdat u werkte met Syriërs en u nog jong was (NPO, p.25). Opnieuw opmerkelijk gezien uit informatie van december 2024 ongeveer 748 Syriërs en maar liefst ongeveer 179.000 geregistreerde Eritrese vluchtelingen woonachtig zijn in Ethiopië (zie administratief dossier). Informatie uit 2022 stelt dat er maar 38 geregistreerde Syriërs waren in Ethiopië (zie administratief dossier). Dit geeft uw bewering een uiterst onwaarschijnlijk karakter.

- U kan uw leven als Eritrees vluchteling in Ethiopië niet aannemelijk maken:

- o De omstandigheden van uw vertrek uit Eritrea en uw verblijf in Ethiopië zijn niet helder. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken Eritrea te hebben verlaten met uw maternale tante, die ongeveer 50 jaar oud is (verklaring DVZ, vraag 13B). Op het CGVS vermeldt u enerzijds uw tante langs moederszijde (NPO, p.4), doch anderzijds geeft u aan bij uw tante langs vaderszijde te zijn opgegroeid, toevoegend dat uw tante aangaf dat het enkel zij en uw vader waren (NPO, p.13). Overigens geeft u op het CGVS aan dat uw tante

inmiddels 60 à 65 jaar oud is, wat toch een opmerkelijk verschil is met de 50 jaar die u haar vijf maanden eerder voor de DVZ toeschreef (NPO, p.23). Ook in Griekenland betreft het de zus van uw vader bij wie u opgroeide (zie interviewtranscript p.6).

o U verklaart in Ethiopië nooit (identiteits of verblijfs)documenten te hebben gehad omdat ze die niet geven (NPO, p.5). U voegt nog toe dat enkel mensen die geld hebben, documenten kunnen halen en er bovendien ook sprake is van vervalsing van documenten (NPO, p.12). Uw verklaringen sluiten niet aan bij beschikbare informatie. In 2003 en 2004 – wanneer u in Ethiopië arriveerde – werden er nieuwe regels uitgevaardigd over de nationaliteitswetgeving en het statuut van burgers met Eritrese origine in Ethiopië. Inwoners van Ethiopië met de Eritrese nationaliteit, moeten zich net als andere buitenlanders laten registreren bij de overheid. Zij kunnen een permanente verblijfsvergunning krijgen, mogen eigendommen bezitten, hebben het recht om te werken en kunnen gebruik maken van sociale diensten (zie blauwe map). Bovendien zijn er sinds 2004 (u verliet Eritrea in 2003 en was dan nog enige tijd in Soedan) kampen voor Eritrese asielzoekers in het noorden van Ethiopië en informatie beschrijft een ganse asielprocedure, waarbij asielzoekers uit Eritrea prima facie worden erkend als vluchteling. In 2021 rapporteert UNHCR bovendien 71.187 geregistreerde vluchtelingen in de hoofdstad Addis Abeba, voornamelijk Eritreeërs, Somaliërs en Jemenieten (zie administratief dossier). Dat u nooit ergens werd geregistreerd gedurende uw jarenlang verblijf in Ethiopië weerspiegelt niet de realiteit van de meerderheid van Eritrese asielzoekers in Ethiopië, hoewel er uiteraard ook vluchtelingen in Addis Abeba wonen die geen vergunning hebben of niet zijn geregistreerd. Pas in 2020, dus jaren na uw aankomst in Ethiopië, werd er een einde gemaakt aan het prima faciebeleid van Ethiopië en steeg het aantal niet geregistreerde Eritrese asielzoekers aanzienlijk. Uw bewering dat – zelfs indien u het zou vragen – niemand u documenten zou geven, komt niet overeen met beschikbare situatie (NPO, p.12). Ook dat ze pas sinds drie jaar mensen als vluchteling aannemen in Ethiopië, klopt allesbehalve met de beschikbare informatie (NPO, p.12), integendeel zelfs. U kan bijgevolg niet aantonen dat u jarenlang als Eritrees vluchteling in Ethiopië verbleef. Zeker aangezien u aangaf zonder documenten moeilijke momenten te hebben gehad, zo zou u bedreigd zijn geweest en kon u geen klacht neerleggen, en angst te hebben gehad om te worden gedeponeerd, alsook geen toegang te hebben gehad tot medische zorgen, is het niet aannemelijk dat u niet meer informatie heeft, of heeft opgezocht, over de procedure teneinde uw verblijf te legaliseren (NPO, p.16, p.20 en verklaring DVZ, vraag 33). U hierop gewezen, geeft u aan dat je mensen moet kennen of veel betalen, wat geenszins klopt (NPO, p.20). Hoewel het de laatste jaren, sinds de corona pandemie, dus moeilijker is om als vluchteling te worden geregistreerd in Ethiopië (zie blauwe map), kunt u niet aannemelijk maken dat u sinds uw vermeende aankomst aldaar in 2003 niet de kans zou hebben gekregen om uw verblijf te legaliseren.

o U had geen contact met andere Eritreeërs in Ethiopië omdat er weinig waren wanneer u er was, in tegenstelling tot nu (NPO, p.21). In oktober 2014, dus omstreeks uw verhuis van Addis Abeba naar Dessie, staken 5000 Eritreeërs de grens over. Eind 2014 woonden er volgens UNHCR bijna 107.000 vluchtelingen in Ethiopië. In november 2020 woonden er ongeveer 150.000 geregistreerde vluchtelingen in Ethiopië, waaronder in Addis Abeba (zie administratief dossier). Hoewel uit deze cijfers niet kan worden geconcludeerd dat er sprake was van een grote Eritrese gemeenschap waar u woonde, kan niet worden gesteld dat er geen Eritrese gemeenschap is in Ethiopië.

o U bent niet eensluidend over uw woonplaatsen in Ethiopië. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan van 2003 tot uw vertrek naar Europa in 2022 in Addis Abeba te hebben gewoond (zie verklaring DVZ, vraag 10). Ook bij de reisweg gaf u aan na uw vertrek uit Eritrea op 4-jarige leeftijd slechts op doorreis te zijn geweest door Soedan voor u, nog op 4-jarige leeftijd, aankwam in Ethiopië (zie verklaring DVZ, vraag 33). Echter op het CGVS geeft u aan nog een tijd in Soedan te hebben gewoond – hoewel u niet meer weet hoe lang - vooraleer u 19 jaar in Ethiopië woonde (NPO, p.6). Elders geeft u alsnog aan op 4-jarige leeftijd naar Ethiopië te zijn gegaan. Duidelijkheid omtrent uw verblijf in Soedan schept u niet, terwijl u wel aangeeft mede door uw verblijf in Soedan Arabisch te hebben geleerd (NPO, p.4 en p.16). Verder verklaart u voor het CGVS, na 10 jaar in Addis Abeba te hebben gewoond, te zijn verhuisd naar Dessie waar u nog tot 2022 woonde. U erop gewezen dat u Dessie niet vermeldde voor de DVZ, geeft u aan dat u de tijd niet werd gegeven (NPO, p.18). Het CGVS ziet niet in waarom u niet de kans zou hebben gekregen om aan te geven dat u ook in Dessie heeft gewoond. U corrigeerde dit ook niet bij aanvang van het persoonlijk onderhoud. Dit treft des te meer daar u wel andere correcties heeft aangebracht (zie document 2).

o U geeft aan dat jullie jullie Eritrese herkomst moesten verbergen, omdat het verboden was die periode en er pas 5-6 jaar geleden sprake was van vrede (NPO, p.22-23). Dit sluit niet aan bij beschikbare informatie waaruit het tegendeel zelfs blijkt. Uit informatie uit een rapport van 2015 worden geen bijzondere moeilijkheden omschreven voor Eritrese vluchtelingen in Ethiopië omwille van hun afkomst (zie blauwe map). Het is eerder zo dat sinds het conflict in Tigray in november 2020 de situatie voor Eritreeërs penibeler werd aangezien zij het doelwit werden van zowel Eritrese als Tigray troepen (zie blauwe map). U heeft geen voeling met de realiteit van Eritrese vluchtelingen in Ethiopië.

• Ook uw verklaringen betreffende uw Eritrese herkomst/nationaliteit kunnen geenszins overtuigen:

o U legt geen documenten neer die uw Eritrese herkomst kunnen staven. Wanneer u de grens zou hebben overgestoken, had u geen documenten – wat nog zou kunnen worden verklaard door uw jonge leeftijd destijds. Ook uw tante had volgens uw verklaringen geen Eritrese documenten, wat gezien haar leeftijd – ze zou nu 50 à 65 jaar zijn – wat haar bij jullie aangehaald vertrek uit Eritrea omstreeks 2003 al ruim

meerderjarig maakte, weinig aannemelijk is dat zij geen enkel document uit Eritrea zou hebben gehad (identiteitskaart, geboorteakte, huwelijksakte, schooldocumenten, etc.). o Uw kennis van Eritrea is ontoereikend:

- U stelt dat Eritrea na een strijd van 30 jaar in 1991 onafhankelijk werd, wat correct is. U geeft echter foutief aan dat het land werd gesplitst op 1 september, 1 september wordt echter de start van de gewapende strijd herdacht in Eritrea. Onafhankelijkheidsdag van Eritrea is 24 mei (zie blauwe map). Tijdens het onderhoud van 24 juni 2025 geeft u nog aan dat ze[de Eritreeërs] enkele dagen eerder, op 20 juni, vieren dat er veel bloed is gevloeid. Het klopt inderdaad dat op 20 juni martelaren dag is in Eritrea (NPO, p.17). De vaststelling dat u fragmentarische kennis heeft over Eritrese feestdagen, doch niet op de hoogte bent van de belangrijkste dag in de geschiedenis van Eritrea, toont eerder ingestudeerde kennis, dan wel doorleefde kennis aan die van een Eritrees staatsburger kan worden verwacht.

- U vermeldt de steden Assab en Asmara. Gevraagd welke plaatsen, ook kleinere plaatsen, u nog kent, geeft u Assab, Gash Barka, Kunama, Bilen en Saho op – toevoegend dat er ongeveer 10 steden zijn. Gevraagd of de opsomming plaatsen betreft, geeft u aan dat er 9 of 10 zijn, waaronder Keren. Gevraagd wat u precies bedoelt, geeft u aan dat het kleine plaatsen zijn. Anderen die u kent, zoals Keren, zijn Kunama en Gash Barka, wat u correct aanduidt als een regio. Gevraagd wat Kunama is, geeft u aan dat het een volk of stam is, zoals Luik en Antwerpen en dat het een zoba is in Tigrinya (NPO, p.21). U lijkt basiskennis over Eritrea door elkaar te halen. Sinds 1997 bestaat Eritrea uit 6 regio's, of zoba's: Maekel, Debub, Gash-Barka, Anseba, Semienawi Keyih Bahri en Debubawi Keyih Bahri. Keren is de hoofdstad van de regio Anseba. Eritrea heeft ook 9 etnische groepen – waar u naar lijkt te verwijzen: Tigrinya (waar u toe zou behoren), Tigre, Afar, Saho, Bilen, Rashaida, Hedareb, Nara en Kunama (zie blauwe map). Dat u deze basiskennis ontbreekt, toont aan dat u geen voeling heeft met het door u aangehaalde land van herkomst. In Griekenland kon u overigens wel nog vijf van de negen stammen geven (zie transcript p.4).

- U geeft herhaaldelijk aan dat de legerdienst verplicht is vanaf 15 jaar, wat niet helemaal correct is (NPO, p.15 en p.22). Hoewel niet kan worden uitgesloten dat 15 jarigen hun legerdienst reeds moeten aanvatten, is het zo dat kinderen vanaf 7 jaar naar school gaan en 12 graden doorlopen, de 12de graad dient in de Warsai Yikalo school, in het trainingskamp in Sawa te worden gevolgd (zie blauwe map). Het is dus niet standaard dat 15 jarigen hun legerdienst moeten doen.

Het CGVS concludeert dat u niet aannemelijk hebt gemaakt daadwerkelijk over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Eritrea kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel aan elementen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw werkelijke persoonlijke achtergrond en nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en nationaliteit en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen:

(1) Het attest vrouwelijke genitale verminking bevestigt dat u type I werd besneden (voorhuid clitoris weg en mogelijks ook klein deel Labia Minora). In de opmerkingen op het onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken (2) werd toegevoegd dat VGV deel kan uitmaken van een bredere context waar er systematisch geweld tegenover vrouwen gepleegd wordt. Bovendien uit u de mogelijkheid opnieuw besneden te worden bij een huwelijk. Op het CGVS geeft u aan dat het gebeurd is in Eritrea en gevraagd naar een toekomstige vrees, stelt u een vrees te hebben voor VGV van een dochter die u in de toekomst zou kunnen hebben (NPO, p.24). Het CGVS stelt het volgende vast:

- Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden nationaliteit, verkeert de commissarisgeneraal in het ongewisse wat betreft de omstandigheden van uw terugkeer en kan bijgevolg een hypothetische vrees voor VGV in het kader van een huwelijk, waarvan overigens geenszins sprake is, niet worden beoordeeld.

- Wat betreft de gevolgen van de vrouwelijke genitale verminking (VGV) die u heeft ondergaan, merkt het CGVS op dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, het aangehaalde aanhoudende karakter voortvloeit uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel een verzoeker om internationale bescherming te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van

de juridische status van betrokkene. Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

- De vrees voor VGV voor een toekomstige dochter is louter hypothetisch.

(2) De opmerkingen bij het voorbereidend verslag CGVS bevat louter een opsomming van algemeen gekende redenen niet te kunnen terugkeren naar Eritrea. Deze kennis wordt verder niet weerspiegeld tijdens uw persoonlijk onderhoud (zie supra).

(3), (4), (11) en (12) Uw medisch dossier bevat volgende documenten:

- het littekenattest van 2 juni 2025 (Dr.V.) waarin verschillende littekens werden vastgesteld. Tijdens het onderhoud verwijst u naar een incident in Ethiopië waarbij u werd aangevallen en u een messteek kreeg in uw rug (NPO, p.20).

- attest ZAS psychiatrisch ziekenhuis Cadix d.d.16/06/2025 toont aan dat u werd opgevolgd door het Mobiel CrisisTeam van 10/10/2024 tot 25/11/2024. Dit heeft betrekking op uw psychologische problematiek en er wordt niet getwijfeld aan de bewijskracht van deze stukken.

- aanvraagformulier medische beeldvorming is verder niet relevant in onderhavige beslissing aangezien het een louter medische probleem betreft.

- attest van aanwezigheid Touw VZW bevat voor een verkenningsgesprek verder geen inhoudelijke informatie en heeft dus weinig relevantie.

- medisch overzicht Fedasil.

- attest gynaecologie en verloskunde d.d.13/07/2023: dit document heeft betrekking op uw zwangerschap en medicatie die u in het kader daarvan diende te nemen en is verder niet relevant.

- definitieve ontslagbrief d.d.09/08/2023: dit document heeft betrekking op uw bevalling en het postoperatieve beloop ervan. U haalt hieromtrent geen vrees aan. Overigens betreft het een louter medische probleem waarvoor het CGVS niet bevoegd is.

- attest gynaecologie en verloskunde d.d.18/09/2023: dit document heeft betrekking op de verdere zorgen die u ontving na uw bevalling en is verder niet relevant in het kader van uw verzoek.

- attest volwassen psychiatrie ZAS d.d.02/12/2024: dit document geeft aan dat u werd aangemeld omwille van depressieve klachten, suïcide-ideaties met een complexe sociale problematiek. Uit het attest kan blijken dat u reeds een suïcidepoging had ondernomen. U werd gedurende de periode van 10/10/2024 en 25/11/2024 gedurende twee keer per week begeleid door het Mobiel Psychiatrisch Crisis Team Antwerpen. De primaire diagnose die werd gesteld was Posttraumatische stressstoornis.

- medisch overzicht Fedasil

- psychotherapeutisch verslag november 2025 (D.) waarin wordt aangegeven dat u sinds 17 juni 2025 wekelijks of tweewekelijks therapie volgt. De conclusie is dat u kampt met een depressieve stoornis met trauma gerelateerde en rouwcomponenten, in het kader van ernstige verlieservaringen, partnergeweld en langdurige bestaansonzekerheid.

- medicatieschema dat aantoont dat u Sertraline en Trazodone neemt.

- bevestiging afspraak psychiater. Op datum van dit schrijven nog geen informatie over ontvangen.

Met betrekking tot voorgaande documenten dient opgemerkt dat:

- Nergens uit de neergelegde attesten kan blijken dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de asielprocedure en u dus incapabel zou zijn om verklaringen af te leggen met betrekking tot uw nationaliteit, herkomst en levensomstandigheden voor uw komst naar België.

- Hoewel voorgaande documenten het bestaan van bepaalde fysieke en mentale letsels kunnen aantonen, vormen deze neergelegde medische en psychologische stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels en problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Er wordt vooral gewag gemaakt van partnergeweld in België en het verlies van uw zoon in België.

- U geen vrees aanhaalt met betrekking tot uw psychologische problemen bij terugkeer naar uw land van herkomst en indien u dat wel zou doen, het CGVS opnieuw botst op de vaststelling dat u geen zicht geeft op uw werkelijke nationaliteit.

- Een medische problematiek op zich geen reden is tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om een verblijfsrecht o.b.v. deze medische problematiek aan te vragen, dient u hiertoe de geëigende procedure te volgen. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

(5) de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud wijzigen bovenstaande conclusie niet. Het betreft immers details die geen verschil maken in onderhavige beslissing.

(6) ontvangstbewijs wettelijke samenwoning (d.d. 30/05/2023) en verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning van 30/06/2023 (d.d.04/10/2024). Beide documenten hebben betrekking op uw

levensomstandigheden in België voor uw verzoek om internationale bescherming en wijzigen de conclusie betreffende de ongeloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit niet.

(7) akte van levensloos kind (d.d.07/08/2023): hoewel het CGVS de impact van het verlies van uw zoontje begrijpt en begrip heeft voor uw wens om nabij hem te zijn, ontslaat dit u niet van uw medewerkingsplicht geloofwaardige verklaringen af te leggen in verband met uw nationaliteit, waar u niet in bent geslaagd.

(8) aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geen betrekking op uw nationaliteit en heeft geen invloed op onderhavige beslissing.

(9) uitnodiging tot contactname, waarbij u wordt uitgenodigd op contact op te nemen met de politie in verband met opzettelijke slagen en/of verwondingen, aan de echtgenoot of de persoon met wie verdachte samenleeft of samengeleefd heeft (...), van 12 april 2024 heeft opnieuw betrekking op uw levensomstandigheden in België. Dit bevat geen info over uw vermeende Eritrese nationaliteit.

(10) Griekse en Belgische verblijfsdocumenten. Zoals reeds aangehaald erkent het CGVS dat u reeds als vluchteling werd erkend in Griekenland maar benadrukt de commissaris-generaal niet gebonden te zijn door het onderzoek dat in Griekenland werd uitgevoerd.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 1 juli 2025. De opmerkingen hebben betrekking op de datum van uw vertrek uit Ethiopië en op uw reisweg. Bijgevolg kunnen zij bovenstaande conclusie eveneens niet wijzigen aangezien ze geen betrekking hebben op de door u aangehaalde Eritrese nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Eritrea, het door u genoemde land van herkomst, vermits u niet over de Eritrese nationaliteit beschikt."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 11 februari 2026 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen of de synthesesememorie.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesememorie zal neerleggen of van de synthesesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoekster heeft de Raad echter op 19 februari 2026 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van haar dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoeksters bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster stelt thans in haar verzoekschrift van Ethiopische nationaliteit te zijn en wenst zich te verontschuldigen voor de verkeerde informatie die zij heeft verschaft op verkeerd advies van haar smokkelaar. Verzoekster licht toe dat de smokkelaar aangaf dat ze als Ethiopische geen kans maakte op internationale bescherming in Griekenland omdat de meeste Ethiopiërs weigeringsbeslissingen kregen, en ze zou teruggestuurd worden. Uit vrees om terug naar Ethiopië gestuurd te worden, vertelde ze de Griekse autoriteiten dat ze de Eritrese nationaliteit had, aldus verzoekster. Er wordt in het verzoekschrift vervolgd dat nadat verzoekster deze verkeerde informatie aan de Griekse autoriteiten had verschaft, ze nadien hierin ook volhardde bij de Belgische asielinstanties. Verzoekster stelt een inschattingsfout te hebben gemaakt en voert aan dat het feit dat zij niet eerder open kaart speelde, niet in de weg staat dat de nood aan internationale bescherming en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Ethiopië nog steeds onderzocht dient te worden.

Verzoekster geeft aan dat ze haar Ethiopische identiteitsdocumenten onderweg naar Europa verloren is. In het verzoekschrift wordt in dit verband verwezen naar de documenten toegevoegd aan het verzoekschrift die verzoekster heeft kunnen verkrijgen via haar familie waarmee ze nog in contact staat.

Voorts wordt opgemerkt dat verzoekster Amhaars spreekt als moedertaal, hetgeen voornamelijk wordt gesproken in Ethiopië. Verzoekster licht toe dat zij tussen 2015 en 2020 in Libanon woonde en werd geregistreerd bij UNHCR. Ze stelt in Libanon wel nog in het bezit te zijn geweest van haar Ethiopisch

paspoort dat zij ook heeft voorgelegd bij haar registratie bij de VN. Er wordt vervolgd dat verzoekster UNHCR contacteerde en een bevestiging opvroeg van haar registratie. Tevens wordt gewezen op een getuigenis die verzoekster heeft geschreven waarin ze meer informatie geeft over haar levensloop en verblijfplaatsen.

Daarnaast wordt in het verzoekschrift betoogd dat verzoekster als etnisch Amhaarse alleenstaande vrouw een terugkeer vreest naar haar land en regio van herkomst en nood heeft aan internationale bescherming.

Er wordt aan de Raad gevraagd om verzoekster de kans te geven om haar risicoprofiel, nationaliteit en herkomst aan te tonen. De meest aangewezen manier is naar mening van verzoekster in de vorm van een nieuw gehoor bij het CGVS, waar zij aan een uitgebreide herkomstcheck kan onderworpen worden. Verzoekster stelt dat ter terechtzitting bij de Raad immers de tijd ontbreekt voor een diepgaand onderzoek van enkele uren.

Er wordt geconcludeerd dat zeker gezien de bewijsstukken die verzoekster reeds verzameld heeft en tracht te verzamelen (waarbij zeker de bevestiging van UNHCR van verzoekers nationaliteit en herkomst uit Amhara gezaghebbend is), in combinatie met het feit dat verzoekster Amhaars spreekt en de problematische veiligheidssituatie in de regio Amhara, voorzichtigheid is aangewezen, en momenteel niet kan uitgesloten worden dat verzoekster effectief nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende relevante inventaris waarvan de stukken worden toegevoegd:

“2. *Ethiopisch 'bankboekje'*;

3. *Libanese bankkaart*;

4. *De identiteitskaart van verzoeksters vader*;

5. *Een bewijs van landeigenschap of 'book of rural land possession' van verzoeksters vader*;

6. *Een screenshot van een videogesprek tussen verzoekster, haar vader en haar zus*;

7. *Mail UNHCR*;

8. *Ontvangstbevestiging UNHCR*;

9. *Getuigenis verzoekster*.”

Deze stukken worden ter volledigheid nogmaals neergelegd ter terechtzitting van 18 mei 2026.

3.2.2. Verzoeker brengt op 17 april 2026 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet met volgende inventaris waarvan de stukken worden toegevoegd:

“1. *Mailverkeer UNHCR*;

2. *Registration certificate UNCHR*;

3. *First page of registration form with picture UNCHR*;

4. *Mail UNHCR met scherpere foto*;

5. *Foto UNCHR*;

6. *Foto van verzoekster*;

7. *Kopie paspoort 1*;

8. *Kopie paspoort 2*;

9. *Contactgegevens reisagent Libanon*;

10. *Visum Turkije*;

11. *Attest ongehuwdheid*;

12. *Beëdigde vertaling attest ongehuwdheid*;

13. *Beëdigde vertaling certificaat plattelandseigendom p. 2*;

14. *Verslag psychiater*;

15. *Medicatieschema*.”

Deze stukken worden ter volledigheid nogmaals neergelegd ter terechtzitting van 18 mei 2026.

3.2.3. Verzoeker brengt op 13 mei 2026 aan de Raad een tweede aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan een foto van een psychotherapeutisch verslag van 5 mei 2026 wordt toegevoegd hetgeen nogmaals wordt neergelegd ter terechtzitting.

3.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden

beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoek(st)er om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoek(st)ers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.5. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

3.5.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming een cruciaal element is teneinde dergelijk beschermingsverzoek op een correcte wijze te kunnen beoordelen.

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoeker de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de ‘nationaliteit’ begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, p. 22, § 87). In de hypothese waarin de nationaliteit van een verzoeker om internationale bescherming niet met zekerheid kan worden vastgesteld en waarin het geen staatloze betreft, dient de asielaanvraag te worden beoordeeld op dezelfde wijze als deze van een staatloze, hetgeen inhoudt dat zij moet worden beoordeeld ten aanzien van het land waar de verzoeker in kwestie vroeger zijn gewone verblijfplaats had (ibid., p.22, § 89).

Het komt allereerst de verzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn beschermingsverzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter

moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verweerder toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonst. Indien hij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hem toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hem tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

De Raad heeft niet de rechtsmacht om zelf de nationaliteit van een verzoeker te bepalen, noch om te beslissen of hij staatloos is. Evenmin dient de Raad te speculeren over het geboortedorp of de vroegere verblijfplaats van een verzoeker. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door de verzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers het beschermingsverzoek dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst.

De Raad wijst er hierbij op dat een kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn beschermingsverzoek en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen. Het komt de Raad niet toe speculatief de lacunes in het relaas aan te vullen.

3.5.2. In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal met betrekking tot verzoeksters destijds voorgehouden Eritrese nationaliteit op omstandige en pertinente wijze dat:

- i) verzoekster er niet in is geslaagd om haar origine uit Eritrea aan te tonen;
- ii) zij haar leven als Eritrees vluchteling in Ethiopië niet aannemelijk heeft kunnen maken;
- iii) ook verzoeksters verklaringen betreffende haar Eritrese herkomst/nationaliteit geenszins kunnen overtuigen.

Het CGVS concludeert dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk over de Eritrese nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van haar beweerde herkomst uit en nationaliteit van Eritrea kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door haar aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is, aldus verweerder. Bijgevolg oordeelt verweerder dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt in de bestreden beslissing besloten dat gelet op het geheel aan elementen blijkt dat verzoekster niet de waarheid heeft verteld over haar werkelijke persoonlijke achtergrond en nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar schouders rust. Door verzoeksters gebrekkige medewerking op dit punt stelt het Commissariaat-generaal in het ongewisse te verkeren over haar werkelijke nationaliteit, waar zij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over de feitelijke herkomst en nationaliteit en de eerdere verblijfplaatsen kan naar mening van het CGVS niet genoeg benadrukt worden.

3.5.3. Verzoekster stelt thans voor het eerst in haar verzoekschrift van Ethiopische nationaliteit te zijn en wenst zich te verontschuldigen voor de verkeerde informatie die zij heeft verschaft op verkeerd advies van haar smokkelaar. Verzoekster stelt een inschattingsfout te hebben gemaakt en voert aan dat het feit dat zij niet eerder open kaart speelde, niet in de weg staat dat de nood aan internationale bescherming en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Ethiopië nog steeds onderzocht dient te worden.

Verzoekster geeft aan dat ze haar Ethiopische identiteitsdocumenten onderweg naar Europa verloren is. In het verzoekschrift wordt in dit verband verwezen naar de documenten toegevoegd aan het verzoekschrift die verzoekster heeft kunnen verkrijgen via haar familie waarmee ze nog in contact staat.

Voorts wordt opgemerkt dat verzoekster Amhaars spreekt als moedertaal, hetgeen voornamelijk wordt gesproken in Ethiopië. Verzoekster licht toe dat zij tussen 2015 en 2020 in Libanon woonde en werd geregistreerd bij UNHCR. Ze stelt in Libanon wel nog in het bezit te zijn geweest van haar Ethiopisch paspoort dat zij ook heeft voorgelegd bij haar registratie bij de VN. Er wordt vervolgd dat verzoekster UNHCR contacteerde en een bevestiging opvroeg van haar registratie. Tevens wordt gewezen op een getuigenis die verzoekster heeft geschreven waarin ze meer informatie geeft over haar levensloop en verblijfplaatsen.

Daarnaast wordt in het verzoekschrift betoogd dat verzoekster als etnisch Amhaarse alleenstaande vrouw een terugkeer vreest naar haar land en regio van herkomst en nood heeft aan internationale bescherming.

Er wordt aan de Raad gevraagd om verzoekster de kans te geven om haar risicoprofiel, nationaliteit en herkomst aan te tonen. De meest aangewezen manier is naar mening van verzoekster in de vorm van een nieuw gehoor bij het CGVS, waar zij aan een uitgebreide herkomstcheck kan onderworpen worden.

Verzoekster stelt dat ter terechtzitting bij de Raad immers de tijd ontbreekt voor een diepgaand onderzoek van enkele uren.

Er wordt geconcludeerd dat zeker gezien de bewijsstukken die verzoekster reeds verzameld heeft en tracht te verzamelen (waarbij zeker de bevestiging van UNHCR van verzoeksters nationaliteit en herkomst uit Amhara gezaghebbend is), in combinatie met het feit dat verzoekster Amhaars spreekt en de problematische veiligheidssituatie in de regio Amhara, voorzichtigheid is aangewezen, en momenteel niet kan uitgesloten worden dat verzoekster effectief nood heeft aan internationale bescherming.

Ter staving van haar in de huidige beroepsprocedure opgeworpen Ethiopische nationaliteit legt verzoekster middels haar eerste aanvullende nota nog bijkomende stukken neer waaronder onder meer mailverkeer met UNHCR, een kopie/foto van haar registratie bij UNHCR als "Asylum Seeker" opgemaakt in Libanon op 24 september 2017 en haar registratieformulier alsook kopies van haar Ethiopische paspoort.

Verweerder stelt ter terechtzitting, gelet op het geheel van de neergelegde stukken, thans de Ethiopische nationaliteit niet te betwisten doch meent dat de regio van herkomst kan betwist worden. Verweerder stelt zich vragen bij de neergelegde kopieën van het paspoort gelet op verzoeksters tegenstrijdige verklaringen hieromtrent. Er wordt door verweerder gewezen op het laattijdig karakter van het beschermingsverzoek, op het gegeven dat verzoekster de eerdere beroepsprocedure niet heeft afgewacht, op verzoeksters blote beweringen en het intrafamiliaal geweld dat geen uitstaan heeft met het vluchtelingenstatuut en wat betreft de veiligheidssituatie en verzoeksters persoonlijke omstandigheden wordt er ter terechtzitting gewezen op verzoeksters familiaal netwerk waaronder haar vader en zus waarmee ze nog contacten onderhoudt, en inzake haar psychologische problemen wordt gesteld dat hieruit niet kan blijken dat verzoekster meer risico loopt te meer zij in België Nederlandse lessen volgt en werkt en het attest is opgemaakt door een psychotherapeut.

3.5.4. De Raad wenst geenszins verzoeksters gebrekkige medewerking in het verleden en haar incoherente, tegenstrijdige verklaringen aangaande haar documenten zonder meer te verschonen doch op basis van het geheel van de thans beschikbare gegevens dringt zich in deze stand van het geding een nader onderzoek op naar de bijgebrachte documenten waaronder de UNHCR-informatie inzake verzoeksters Ethiopische nationaliteit die verweerder overigens ter terechtzitting stelt niet te betwisten.

Waar verweerder ter terechtzitting ingaat op verzoeksters vluchtrelaas ten aanzien van Ethiopië moet opgemerkt worden dat dergelijk betoog ter terechtzitting evenwel niet kan dienen om zonder enig omstandig onderzoek de motieven van de bestreden beslissing te substitueren door middel van nieuwe overwegingen, te meer verzoeksters eerder persoonlijk onderhoud geen betrekking had op de thans opgeworpen nationaliteit en vluchtmotieven.

Het geheel van voorgaande bevindingen in acht genomen, kan de Raad in deze stand van zaken niet anders concluderen dan dat beide partijen dienen te voldoen aan hun medewerkings- en samenwerkingsplicht met een volledige en zorgvuldige beoordeling van het beschermingsverzoek met afdoende concreet onderzoek naar de neergelegde stukken in het kader van verzoeksters huidig opgeworpen nationaliteit die verweerder lijkt aan te nemen. Een verder en grondig onderzoek dringt zich zodoende op.

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad, op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gezien de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet verder op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 december 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

H. CALIKOGLU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU